

БИЛО ЈЕДНОМ

У мјесецу мају 2002. године испратили смо матуранте, гимназијалце који су са нама дијелили исту смјену. Са дивљењем смо посматрали како се припремају за матурско вече, непрестано слушали њихове авантуре са екскурзије и упијали савјете како даље наставити.

Посљедњи петак који су они провели у школи остао нам је свима у сјећању. Тог дана пробудиле су се и у нама мисли о нашем посљедњем дану у школи, али прије свега мисао да нама остају још двије године. Тада су то биле **ЧАК ДВИЈЕ ГОДИНЕ**, а сада, вријеме које је пребрзо прошло и које имамо потребу да вратимо. Разлога да вратимо то вријеме је много, али свјесни своје немоћи, трудимо се да забиљежимо све лијепе тренутке, ријечима или фотографијама.

Није се нашао нико ко би забиљежио свој први долазак у школу или прве дане школовања и упознавања, али је зато свака наредна година постајала све више окићена насмијаним лицима група из одјељења, која су красила албуме. Постао је важан сваки заједнички излет, излазак, прослава, а посебно екскурзије!

начину нечијег облачења или хода и тако отпочињали разговоре. И онда су се у те разговоре уплели професори, који су на сваког остављали утисак на основу којег бисмо опет тражили сродну душу.

Из дана у дан, свако одјељење за себе, постајало је цјелина која се све више заокруживала, добијала свој облик и тежила да постане колектив. Престали смо тражити своје познанике из основне школе који су у другом одјељењу. Остајали смо окупљени око врата учионице и отпочињали разговор. Убрзо је постала занимљива и столица професора, па се група окупљала око катедре размјењујући коментаре са претходног часа. А након тога услиједила је фаза – сједи на професоров сто, љуљај се на његовој столицу, или, још боље, покушај бити неки од професора. Ухватити неки од лапсуса професора била је главна преокупација, а онда како то искаркирати пред цијелим одјељењем. Са првим имитацијама наговјештава се и матурско вече, али прије тога има још пуно, пуно посла...

Један од таквих послова била је и прослава 1. маја.

да један лијеп дан проведе заједно уз традиционалне балканске обичаје – једи и пиј колико можеш! И од прве прославе наовамо зна се ко је задужен за роштиљ, ко за пиће, али и гдје ће се ићи. Оно што је незаобилазно јесу музика и пјесма. Морамо имати или неког ко носи и свира гитару или бити спремни да подеремо дланове ударајући ритам. Али без пјесме нигдје се не може! Од Шехитлука, Балкане, па до Новог Сада и Атине иде се уз пјесму. „Хоћемо нешто од ЕКВ-а?“ „Хоћемо!“ А да запјевамо неку народну „А што не би могло!“ Све може, само нека је весело!

Прва екскурзија – Нови Сад. Већина је била, али идемо поново, обновити градиво. Одеш на екскурзију, како би обишао Нови Сад и када се вратиш, схватиш да си најбоље вријеме проводио у соби и аутобусу! Добро, вриједило је прошетати ако ништа, а онда због „Mc Donaldsa“! Дајте гладном чизбургер и жедном милк-шејк, не смета ни

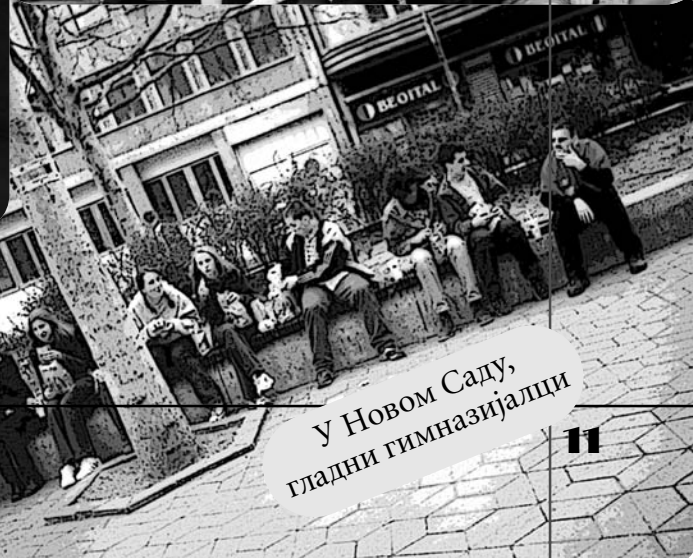
Први сусрет са Гимназијом

Упознавање са новим колегама било је пуно напетости. Тражили смо у тим људима неке пријатеље из основне школе, препознавали себе у

Празник рада или нерада, из године у годину је пружао сваком одјељењу прилику

Излет

У Новом Саду, гладни гимназијалци